

РЕШЕНИЕ

№ 4232

гр. София, 27.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав,
в публично заседание на 08.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **2376** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.172, ал.5 от ЗДвП, във вр. с чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на А. С. П. против заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-000880, издадена на 20.02.2023 г. от Полицейски инспектор при сектор „Пътна полиция“ към ОПП-СДВР, с която спрямо него е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца, както и са отнети СРМПС №[ЕИК] и рег. Табела [рег.номер на МПС].

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като не е извършил нарушението.Иска се, съдът да отмени оспорената заповед.

В съдебно заседание оспорващият редовно призован, се явява лично. Поддържа жалбата на посоченото в нея основание.

Ответникът по жалбата не се явява, не изразява становище.

СГП не е встъпила в процеса.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното: Сресу жалбоподателя е издадена акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ GA 830407 от

16.02.2023г., за това че на 16.02.2023г. около 16:16 часа в [населено място], по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица], е управлявал лек мотоциклет „СУЗУКИ“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Ю. С. С. и без да е правоспособен. В акта е отбелязано, че е връчен на жалбоподателя. Не са направени възражения на място, а такива са направени с жалба – възражение до СДВР-ОПП от 17.02.2023г. В него твърди, че жалбоподателят не е управлявал мотора, който е бил с блокирал двигател, а го е бутал за да го закара на сервиз. Към акта са приложени писмени доказателства – докладна записка от служител на СДВР, в която е удостоверено управлението на мотора от жалбоподателя със скрити табели и обстоятелствата при които е спрян за проверка и констатирано нарушението.

Въз основа на съставения АУАН е издадена оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка от 20.02.2022г. С нея на жалбоподателя, в качеството му на собственик на мотора по силата на договор за продажба № 455/11.01.2023г. и при идентичност на другите факти, описани в акта, е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца, както и са отнети СРМПС №[ЕИК] и рег. Табела [рег.номер на МПС] , връчена срещу подпис на жалбоподателя на 02.03.2023 г. В нея се сочи допълнително и че жалбоподателят към датата на нарушението е бил с отнето СУМПС, на основание чл. 171, т. 1, б. Б от ЗДвП.

Установява се от представените заповеди 513з-1618/26.02.2018г. На Директора на СДВР, 8121з-1524/09.12.2016г. на министъра на вътрешните работи, че съставителят на оспорената ЗПАМ е надлежно оправомощен да съставя такива административни актове.

По делото е приобщена справка за нарушения на ЗДвП на водача, от която се установява, че е наказван многократно за нарушения на ЗДвП и за престъпления по чл. 343Б от НК, както и че свидетелството му за управление на МПС е отнето по административен ред към 22.02.2022г.

В съдебно заседание е разпитан свидетеля С. П. В. – баща на жалбоподателя. Същият твърди, че на 16.02.2023г. моторът на сина му не е бил в движение и той бутайки го е тръгнал да го закара на сервиз, наблизо до паркинга на който го е съхранявал. Не е очевидец на самата проверка, доколкото не е отишъл със сина си към сервиза, но от него е научил, че пътни полицаи са взели документите на мотора му.

Съдът намира, че тези показания не оборват данните от приложените в преписката писмени доказателства. На първо място, свидетелят не е бил със сина си към момента на проверката, съответно показанията му установяват единствено, че по-рано в същия ден моторът не е палил. Няма лични възприятия, дали след като са се разделили със сина си, същият не е успял да задвижи мотора. По делото няма и обективни данни от сервиз или вещо лице, които да установят състоянието на мотора в процесния ден. Ето защо, в случая не се опровергават данните от писмените документи, съставени от длъжностни лица от ОПП-СДВР, че жалбоподателят е забелязан да управлява мотора.

Въз основа на установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи: Жалбата е допустима за разглеждане по същество като подадена от активно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от оспорване, пред компетентния съд и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения: Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая заповедта е издадена от компетентно длъжностно лице. Същата е в изискуемата писмена форма, като съдържа фактическите и правни основания за нейното издаване. Не се установява да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването на оспорения акт.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, налага се ПАМ прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, както и ако не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Принудителната административна мярка се налага със заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. За издаването на ЗПАМ е достатъчно да е установено извършено нарушение от изброените в чл. 171, т. 2а, б. А от ЗДвП, което в случая се установява с издадения акт за административно нарушение (АУАН), съставен от компетентните длъжностни лица и приложените към него писмени доказателства.

При тази законова регламентация, пренесено към настоящия казус, необходимата материалноправна предпоставка за прилагане на мярката е да е приложена спрямо собственик на МПС, което в случая е установено от служителите на ОПП-СДВР, като в заповедта е цитиран документът за собственост, с който се установява това обстоятелство. На следващо място следва да е установено управление на МПС от правоспособен водач. В случая са представени писмени доказателства, които установяват наличието и на това обстоятелство.

Нарушението е констатирано от проверяващите и за реализиране на

административно-наказателната отговорност на жалбоподателя е образувано административно-наказателно производство със съставен акт за административно нарушение, който съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП за административните органи има обвързваща доказателствена сила. По своята правна същност актът за установяване на административно нарушение е официален документ, издаден от надлежен орган в предписаната от закона форма, чрез който се констатира едно фактическо положение, което разкрива признаците на административно нарушение. Към него са приложени писмени доказателства, в подкрепа на фактите, посочени в акта и в издадената ЗПАМ. Жалбоподателят не е представил доказателства, които да оборят или внесат съмнение, че са се осъществили описаните факти, които обосновават налагането на принудителната мярка.

Предназначението на принудителните административни мерки с превантивен характер е да осуети възможността на лицето да извърши други подобни нарушения, като тази мярка не съставлява вид административно наказание или санкция. Процесната принудителна административна мярка не цели да санкционира/накаже нарушителя и/или трети лица, а чрез неблагоприятни последици за адресата да се постигне правно определен резултат - подобряване на пътната обстановка в страната, ограничаване и намаляване броя на пътнотранспортните произшествия (ПТП), на загиналите и ранените при пътни инциденти участници в движението. Това въздействие върху субекта, е преценено от законодателя като превенция срещу извършването на определен вид правонарушения. Оспореният административен акт се явява постановен при правилно приложение на материалния закон, като прилагането на обжалваната ПАМ, освен че е фактически обосновано и доказано от гледна точка на наличието на материалноправната предпоставка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, се основава и на необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваната заповед, като издадена от компетентен орган и в предвидената от закона форма, постановена в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, при спазване на административно производствените правила и съобразяване с целта на закона, е правилна и законосъобразна. Жалбата се явява неоснователна и като такава, следва да бъде отхвърлена.

Във връзка с гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С. П., ЕГН [ЕГН], адрес: С., ЖК Н. [жилищен адрес]0, против заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-000880 издадена на 20.02.2023 г. от полицейски инспектор при сектор „ПЪТНА ПОЛИЦИЯ“ към ОПП-СДВР.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5 от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните.

СЪДИЯ ПРИ АССГ: